

PŘÍBĚH

PROČ ZVONÍ NA PETROVĚ POLEDNE UŽ V JEDENÁCT HODIN

Když prý Torstenson začal obléhat Brno, díval se dlouho na město a řekl:

„S touhle myší dírou budeme hotovi do tří dnů a ten hrádek dobudeme do týdne.“

Ale slavná švédská armáda ležela před městem už čtyři měsíce — a Brno se pořád nevzdávalo.

Jednoho dne, bylo prý to v polovici srpna, se v osamělé hospodě někde u Komína radilo několik švédských důstojníků. Byl mezi nimi sám Torstenson.

„Ležíme tady před hradbami takovou dobu,“ povídal k důstojníkům. „To jsme nejlepší armáda na světě? A kdo stojí proti nám? Hrstka vojáků, řemeslníci, studenti a měšťani.“

„Pane generále,“ povídal jeden důstojník, „máme z města jisté zprávy, že už tam melou z posledního. Špitály jsou plné raněných a jídlo a střelivo jim docházejí.“

Torstenson poslouchal, co důstojníci vykládají, udeřil pěstí do stolu a povídá:

„Zítra zaútočíme na město naposledy! Bud' se do něho dostaneme, než zazvoní poledne — anebo odtáhneme pryč.“

Hospodský, co je obsluhoval a nosil jim na stůl, všechno pozorně poslouchal a domyslel si, co si Švédi mezi sebou povídají.

Když všichni odešli, zavolal k sobě pomocníka odvedle a ptal se ho:

„A chtěl bys pomoci obleženému Brnu?“

„To se ví, že chtěl, pantáto!“

„Tak dobře poslouchej!“

Vykládal mu, co se od Švédů dověděl, a chtěl po něm, aby se potají dostal do města a všechno jim tam vyřídil.

„Udělej si to, jak chceš, ale udělat to musíš. Ale to si pamatuj, jak tě švédí chytanou, zastřelí tě jako špeha. Ted' běž!“

pověsti

Za hodinku už milý pekař stál před samým velitelem obleženého města a všechno mu vykládal, co se šenkýř mezi důstojníky dověděl.

Pan de Souches se zamyslel a povídal:

„Možná, že nás ta zpráva zachrání, kdo ví?“

Jak se rozednilo, celá švédská armáda se pohnula. Rojili se jako mravenci. To bylo vojáků, že se to nedalo ani spočítat! Zarachotily muškety, duněly houfnice a těžké kanóny, v městě hořelo a kouř se valil úzkými uličkami. Vypadalo to, že se brzy celé město vzdá. Ještě hodinku nebo dvě, a Švédové vtrhnou do ulic.

V nejprudším boji najednou zazněly zvony a nesly se nad celým lomozem a vřavou. Na Petrově zvonilo! Hodiny na věži ukazovaly teprve jedenáct — ale zvony hlaholily poledne, až se to široko daleko rozléhalo. Najednou — co to? Švédské šiky a hloučky se obracejí zpátky a couvají. Trubači je volají na ústup.

Než se setmělo, vojáci strhli stany a celá švédská armáda odtáhla od města pryč a namířila na sever a na západ.

Jak se to jen stalo? V nejhorší chvíli poručil velitel brněnské posádky, ať na Petrově začnou zvonit poledne. Ta lest se povedla a Torstenson dodržel, co slíbil: Jak uslyšel na Petrově zvonit, zastavil boj a zatroubil na ústup.

Pan de Souches, co tenkrát velel obraně města, se zamyslel a rozhodl:

„Na památku té šťastné záchraně ať každý den zvon na Petrově zvoní poledne už v jedenáct hodin!“

Ta vzpomínka se v Brně dodržuje až do dnešních dnů. Ale tenkrát mělo město namále.

Taky se vykládalo, že v jednom sklepe na Zelném trhu tekla voda a byla tam hluboká studna. Z ní si prý brali za švédského obležení měšťané vodu.

WEB: www.oceti.cz/sihaspap/

Ilustrace: Testárka fotky: Canon S120 e-mail: sihaspapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727) příspěvky: Michael

410

SIHÁČEK

květen 2023

Jak to zvládáme

CO SE STALO

26. 4. — bylo docela teplo, chvíli pod mrakem, chvíli slunečno. Schůzku jsme strávili v podstatě celou venku.

Už před začátkem schůzky zapálil Milach oheň a naložil přiměřeně dřeva. Hned po začátku jsme tedy měli dostatek žhavého popela pro pečení brambor. Každý si vybral bramboru a umístil do popela — a nechali jsme pracovat...

Pak jsme hráli, na několik kol a několik rozdělení, hru Mayské studny. Po krátké přestávce jsme si na deskách mezi břehy zahráli i »Řeku kouzelníků«.

Čas se naplnil a my se vydali k ohništi. Z popela jsme vyhrabali brambory, teď už upečené, a pustili se do nich. Vylepšovali jsme si je solí, máslem a listy medvědího česneku.

V dalším čase jsme plnili úkol pro Rekordmany. Byly to »čtverky«, tentokrát dračí. Souběžně někteří splnili i úkol pro »Hořcovou výzvu« — »ŽIVÝ OBRAZ«.

Na závěr jsme si řekli několik slov k akcím minulého víkendu. Rozdali jsme si nové číslo oddílového časopisu, připomněli si, co nás čeká následující víkend a ještě si na chvíli zahráli na schovávanou.

3. 5. — byla obloha zatažená, v čase schůzky už nepršelo. Schůzku jsme strávili venku.

Byla to desátá schůzka s hrou »REKORDMANI«, takže dnes proběhl druhý míting. Vraceli jsme se k úkolům, a mohli jsme si vylepšit své zisky.

Začali jsme tím, že jsme se pokusili splnit 74. úkol hořcové výzvy — GPS hořec. Měli jsme připraveny značky, a procházeli jsme zahradu podle nich, tak aby, jako naše stopa, vznikl obrázek hořce.

Pak jsme se postupně pokoušeli zlepšit své výkony v disciplínách. »Cink-cink«, »Pískání morse« a »Tref mincemi«.

Potom si každý vzal do ruky šátek, označil své místo v kruhu »kloboučkem«, a zahráli jsme si šátkovanou. Vyhazovali jsme šátky co nejvíce do vzduchu a běhali doprava, nebo doleva a snažili se chytit sousedův šátek.

Následně jsme si zahráli dvě kola štafetového skládání řady čísel. Běhali jsme k tácu s balónky a hledali jsme další číslo v řadě.

Na závěr jsme vyhlásili vítězku dubnového bodování — gratulujeme Káji. Řekli jsme si, že víkendová Kuličkiáda byla zrušena, rozdali jsme si šušně za duben, a ještě si na chvíli zahráli na schovávanou. No a potom jsme vyrazili k domovům.

